

Invățătorul
REVISTA

de cultură, luptă profesională și informațiuni
Sindicatul învățătorilor din județul Dâmbovița

APARE SUB CONDUCEREA RESORTULUI CULTURAL AL SINDICATULUI

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște—Dâmbovița

S U M A R U L :

Marșul spre progres
Activitatea sindicală pe luna Noembrie 1947
Unitatea clasei muncitoare o înfrângere a provocatorilor la război
Din câmpul muncii sindicale
Activitatea sindicatelor în determinarea salariilor
Invățătorul sindicalist
Poem pentru Jugoslavia
Tesătoarea libertății
Treizeci ani dela marea revoluție din Octombrie 1917
în Rusia Sovietică
Treisprezece Decembrie
Constituția Stalinistă
Clasele sociale și conștiința de clasă
Reforma școlară
Școala nouă
Situația școlii primare în trecut
Revista presei
Despre pedagogia în U. R. S. S.
Lucrări urgente ce trebuiesc înaintate inspectoratului școlar
Dâmbovița, privind opera de culturalizare

St. Constantinescu
Valeriu Bucur
I. Bălășescu
Valeriu Bucur
Virgil Mares
Siree M. Si.
Branco Ciopci

Petre A. Popescu
Gheorghe Constantin
Valeriu Codreanu
Vasile Predota
D. Stănescu
Grigoreta Iona
V. Ciopota
N. I. Mihăilă

V. G.

COMITETUL SINDICATULUI JUDEȚEAN

<i>Valeriu Bucur</i>	<i>președinte</i>	<i>Moroeni</i>
<i>Albu Constantin</i>	<i>vice președinte</i>	<i>Bilciurești</i>
<i>Predoiu Vasile</i>	" "	<i>Cobia</i>
<i>Varvara Roșu</i>	<i>secretară</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Bălășescu Ion</i>	<i>resp. ad-tiv financiar</i>	<i>Racovița</i>
<i>Stănescu Daniil</i>	" <i>organizatoric</i>	<i>Mănești</i>
<i>Tănăsescu Nistor</i>	" <i>scoală nouă</i>	<i>Moșteni Greci</i>
<i>Mihăilă Nicolae</i>	" <i>economic</i>	<i>Găești</i>
<i>Diaconescu Ion</i>	" <i>cultural</i>	<i>Bezdead</i>
<i>Vlădeanu Aurel</i>	" <i>statistic</i>	<i>Cănești</i>
<i>Geamănu Vasile</i>	" <i>sport</i>	<i>Brănești</i>
<i>Serban Maria</i>	" <i>femei</i>	<i>Văcărești</i>
<i>Popescu Ion</i>	<i>membru</i>	<i>Boteni</i>
<i>Săvescu Toma</i>		<i>Sălcuța</i>
<i>Popescu Gheorghe</i>		<i>Serdanu</i>

S U P L E A N T I

<i>Dumitru Constantin</i>	<i>Mănești</i>
<i>Ștefănescu Maria</i>	<i>Ghinești</i>
<i>Sava Oprea</i>	<i>Finta</i>
<i>Popa Gheorghe</i>	<i>Butoiu</i>
<i>Scărlătescu Ion.</i>	<i>Băldana</i>

C E N Z O R I

<i>Răducanu Gheorghe</i>	<i>Potlogi</i>
<i>Atila Mazilu</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Marinescu Gheorghe</i>	<i>Slobozia Moară</i>

CENZORI SUPLEANTI

<i>Teodorescu Gheorghe</i>	<i>Fieni</i>
----------------------------	--------------

● ÎNVĂȚĂȚOVL ●

— REVISTĂ DE CULTURĂ, LUPTĂ PROFESIONALĂ ȘI INFORMAȚII
A SINDICATULUI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUD. DÂMBOVIȚA —

Marșul spre progres

Peste genunea unui trecut întunecat, curcubeurile au prins să-și unduiască luminile.

Sunt curcubeurile Lumei Noui.

Sunt semnele Veacului de Lumină.

Ale veacului ce suntem chemați să-l trasăm — cu propriile noastre zădăriri — toți cei ce am înmugurit la viață nouă, prin muncă, prin duhul cinstei creatoare.

Acolo, în dosul cortinei înșorite, în fundalul întunecatului „ieri“, geme încă o lume de hîmere. Din străfunduri se aud urletele și amenințările, dar imnurile victoriei își adună acordurile pe deasupra genunei, iar în albastrul slavei se înalță doar îngerii înoirii, ca într'o dantescă intonare.

* * *

A fost odată un împărat...

A fost cândva, în Țara Piticilor, un popor neputincios. Și orb, și surd și nefericit peste măsură era acest popor.

Stăpânitorii lui se veseleau la ospete, cu măscărici care le aducea piticii dansând pe o tavă cu jăratec și-i ațâtau la joc, încolăcindu-le peste trupurile prăbușite, șerpii harapnicelor.

Piticii plîngeau, dar dansau. Mureau cu zecile, cu sutele, cu mîile dar stăpânii se distrau. Iar măscăricii erau mulțumiți că în felul acesta reușeau să se mențină în slujbe.

Lacrimile piticilor meșteri industriași le transformau în perle și picăturile lor de sânge în rubine. Iar haznalele stăpânitorilor se rotunseau cu nestemate.

Când piticii cereau pâine li să dădeau gloanțe.

Când cereau dreptate, erau vîrâți în temnițe.

La mâini purtau brățările cătușelor; la gură încuietorile tăcerii; și ca să nu vadă lumina adevărurilor, peste ochi li se legaseră năframele întunericului.

Dar într'o zi s'a fost iscat o furtună mare, mare.....

Scaunele stăpânitorilor au fost răsturnate, haznalele cu nestemate

au crăpat din temelii, măscăricii au fost striviți de zidurile cotății, ca niște viermi.

Cătusele au căzut, incuietorile tăcerii au plesnit, năframela dela ochi s'au destrămat în făși și fluturii luminii au năpădit în ochi, în inimă, în minți, în toate ungherele.....

Așa ne-ar povesti cronicarul.

Trecutul acesta nu este prea îndepărtat. De el nu ne despart decât câțiva ani. Câțiva și grei ani, de muncă acerbă, de strădanii laudabile.

Dar lumina aceasta trebuie mereu întejită, mereu alimentată.

Este aci rolul omului de cultură, al omului luminat el însuși, al tuturor acelorora chiar, cari știu să citească și mai ales să răstălmăcească o carte.

Iar tărâmul lor de activitate nu trebuie să se circumscrie nici la o catedră, nici doar la o tribună. El trebuie să pornească dela propria familie, să treacă în cercul prietenilor și de acolo să se lărgească spre sat, să alerge spre țara întreagă.

Făclierii torțelor de cultură nu trebuie să cunoască oboseală. Nici piețel, nici lăncezeală. Ci să fie în continuă încordare, în vecinic marș spre progres. Altfel orice lumină ar păli și un întuneric mai mare decât cel ce a fost, ne-ar cuprinde.

Undeva, într'un studiu al său, marele scriitor scandinav Karl Gjellerupp, laureat al premiului Nobel, pomenind despre efervescența în care este necesar să se găsească continuu, faptul cultural, scrie: „Când nu sunt udate cu roua sufletului, florile Raiului însuși, se veștejesc ca florile din grădină.”

Așa dar: florile Raiului se pot veșteji, lumina poate deveni întunec necuprins, progresul să se transforme în barbarie, când din procesul de creație lipsește „roua sufletului”.

Dacă toți i-am picura câte un strop din roua sufletii nostru, dacă în sera din inimile noastre am crește fiecare câte o florică de felul acesta, într'o zi Țara Românească, ar deveni cea mai frumoasă grădină din lume.

Șt. Constantinescu

Inv. Măroeni

1944

Ignoranța și analfabetismul au fost armele

reațiunii pentru asuprairea poporului

Activitatea sindicală pe luna Noembrie 1947

Pentru a ajunge în muncă pe tovarășii noștri sindicaliști din celelalte ramuri de activitate, colectivul nostru și-a întocmit un plan de lucru—pe resoarte—pe care și-a luat angajamentul a-l executa în minim de timp, arătând lunar cece a executat, ce n'a executat, greutățile întâmpinate și angajamentul de muncă pentru perioada nouă de lucru.

Pentru ca această activitate să fie cunoscută de toți tovarășii noștri din județ, am hotărât ca în fiecare număr al revistei „Invățătorul”, să arătăm realizările în munca depe luna trecută.

Iată activitatea noastră pe luna Noembrie a. c.:

Resort organizatoric. Resp. tov. Danil Stănescu.

Comitetul Sindical Județean se compune din 15 membri.

Comitetul executiv al Sindicatului se compune din 7 membri.

a. Sedințe. Comitetul Sindical Județean a ținut ședința la 25 Noembrie.

Comitetul executiv a ținut ședințe la 1 și 15 Noembrie.

Biroul a lucrat în permanență.

S'au ținut 10 ședințe model cu cele 10 comitete ale Secțiilor de plasă, iar la Fieni și Titu, în plus, s'au ținut, și ședințe plene.

La 2 Noembrie sau organizat ultimele 3 plăși: Valea Mare, Bilciurești și Pucioasa.

b. Activitate. S'au prelucrat toate tezele sosite dela Uniune și Consiliul Sindical Județean.

S'a răspuns tuturor adreselor fiind la zi cu întreaga corespondență rezolvată.

Sa prelucrat fuzionarea celor 2 cooperative.

Nu am avut nici un control dela Uniune sau dela Consiliul Sindical Județean.

c. Colaborarea cu instituțiile și organizațiile politice și de masă. Am ținut legătura permanentă cu Uniunea și cu Consiliul Sindical Județean.

Am colaborat cu toate autoritățile active,

cu instituțiile, cu org. politice și cu A. R. L. U. S. și A. P.

Lipsuri în muncă. Nu s'a ținut ședințe cu președinții, seretarii și resp. organizatorici, ai Secțiilor.

N'am ajutat la organizarea Sindicatelor Agricole.

N'am putut să activizăm Comitetele Secțiilor de plasă dela Pucioasa, Bilciurești, Titu și Fieni.

Nu știm numărul Grupelor Sindicale din fiecare plasă, câte ședințe au ținut și data ședințelor.

N'am putut face verificarea tuturor membrilor sindicatului din punct de vedere al conștiințozității în muncă și din punct de vedere a colaborării la opera de democratizare a satului.

Angajamente în muncă. Colaborare intensă și imediată, cu Resortul țărănesc al Consiliului Sindical Județean, pentru organizarea Sindicatelor Agricole în tot Județul.

Activitatea și eventual schimbarea comitetelor secțiilor sindicale, dovedite inactive.

Sedințele model cu Secțiile de plasă.

Resortul Cultural. Resp. tov. Diaconescu Ion.

Este format dintr'un colecți de 5 membri.

a. **Activitate.** S'au organizat și funcționează 2 cursuri de limba Rusă: Târgoviște și Găești. Sunt în curs de organizare la Valea Mare și Bucșani.

S'au organizat cursuri de analfabeti.

Prin serbări și conferințe, s'a sărbătorit săptămâna prieteniei Româno-Sovietice.

S'au lucrat ziare de perete.

S'au revizuit și s'au inzestrat cu cărți noi, o parte din bibliotecile școlare.

Secția teatru și cor pregătește o serbare pentru oraș și județ.

S'au programat serbări în județ în centrele mai populate.

S'au plasat timbrele C. G. M. în valoare de 18.000 lei.

Presă și propagandă. S'au făcut 305 abonamente la Viața sindicală.

Revista „Învățătorul” la care sunt abonați 996 tovarăși, se află sub tipar.

S'au făcut 733 abonamente la calendarul de perete și 11 abonamente la calendarul de birou, editate de C. G. M.

Tov. Învățători au fost îndemnați să activeze în cadrul Căminelor Culturale și A. R. L. U. S.

S'a prelucrat, în ședință, teza pentru Grecia.

b. Lipsuri în muncă. Nu s'a ținut legătura permanentă cu Resortul Cultural al C. S. Județean.

Nu s'a ținut ședință cu resp. culturali ai Secțiilor Sindicale de plasă.

N'am reușit a organiza cursuri de limba rusă la toate secțiile de plasă.

Nu s'au organizat cursuri de analfabeți la toate grupele sindicale. Nu știm unde funcționează și unde nu funcționează aceste cursuri.

Nu toate ziarele de perete corespund așteptărilor, parte din ele neavând articole afișate

N'am trimis tuturor bibliotecilor cărți noi.

N'am reușit a abona pe toți tov. din județ la *Viata Sindicală*, și n'am putut strânge bani pentru abonamentele existente.

N'am putut strânge bani — 120 lei — pentru calendarile comandate editurii C. G. M.

c. Angajamente în muncă. Continuarea și intensificarea muncii pentru îndepărtarea lipsurilor.

Vizita reciprocă a echipei teatralei cu echipele celorlalte sindicate.

Procurarea de piese de teatru pentru toate secțiile și grupele sindicale.

Difuzarea tuturor corurilor, până la grupă.

Asigurarea apariției regulate — lunar — a revistei noastre *Învățătorul*.

Resortul economic cooperatist.

Resp. Mihăilă Niculae.

Se compune dintr'un colectiv de 5 membri.

a. Activitate. S'a intervenit la Of. Ec. Județean pentru aprovizionarea cu cartofi și pentru repartizarea cartelelor, tov. care nu le-au primit.

Idem, pentru repartizarea produselor ra-

ționalizate, care să fie distribuite prin cooperativă.

S'au distribuit acțiunile de însămânțări și colectări.

S'au făcut formele necesare pentru fuziunea celor două cooperative: Solidaritatea și Armonia,

S'a distribuit marmeladă tuturor tov. din județ.

b. Lipsuri în muncă. Nu s'a ținut legătura cu C. S. Resortul Economic Cooperatist.

Nu s'a lucrat în colaborare cu Biroul și Comitetul Executiv al Sindicatului.

Nu s'au întocmit inventarele cu mobilierul fostului Economat al Funcționarilor Publici, care să intre în patrimoniul Cooperativei noastre.

Nu s'au făcut noi înscrieri pentru mărirea capitalului la cooperativă.

Resortul Financiar Administrativ. Resp. Bălăsescu Ion.

Se compune dintr'un colectiv de 2 membri.

a. Activitate. S'au vărsat cotizațiile la Uniune și Consiliului Sindical Județean.

S'au acordat patru ajutoare de înmormântare și una bursă de 4.000 lei.

Este în curs de perfectare contractul cu Banca Federală Dâmbovița, pentru închirierea părții din fund a căminului.

Este în curs de perfecționare actul de donație în legătură cu terenul pe care să se construiască casa de odihnă a învățătorilor.

S'au făcut reparațiuni la Cămin în valoare de 20.000 lei.

Lipsuri în muncă. Nu s'a ținut nici o ședință cu responsabili financiari ai secțiilor de plasă.

Angajamente în muncă. Perfectarea contractului cu Banca Federală.

Definitivarea actului de donație.

Mărirea ajutoarelor și burselor.

Resortul femeii. Responsabilă tov. Maria Șerban.

Se compune dintr'un colectiv format din 4 tov. repartizate pe domenii de activitate: organizatoric, Cultural, Asistență și Administrativ.

a. **Activitate.** S'a lucrat în colectiv cu comitetul sindical.

Tovarășele au fost puse în posturi de răspundere în cadrul sindicatului și încadrate în comitete de acțiune la sate pe lângă școală, dispensar, cămin cultural, cantină școlară, A. R. L. U. S.—Apărarea Patriotică ș. a.

Tovarășele învățătoare au fost îndemnate să se încadreze în munca sindicală, lângă tovarășii învățători, femeia având drepturi egale cu bărbatul.

b. **Lipsuri în muncă.** Nu s'a ținut nici o ședință cu responsabilele femei ale secțiilor.

Nu s'a ținut legătura cu resortul feminin al Consiliului Sindical Județean.

Nu s'a urmărit îndeaproape activitatea tovarășelor învățătoare.

c. **Angajamente în muncă.** Activitatea tovarășelor învățătoare în munca sindicală.

Sedinte regulate, lunar, cu responsabilele femei dela secțiile de plasă.

Munca de lămurire, în cadrul serbărilor în legătură cu misiunile femeii în statul democrat.

C o m e n t a r i.

Din pricina lipsei de cadre pregătite, nu s'a putut cuprinde întreaga muncă sindicală.

Se observă totuși o înviorare a activității sindicale și o creștere a nivelului politic profesional față de luna trecută.

Sunt mici realizările față de planul vast ce ni l-am făcut, dar nefiind ajutați de tovarășii sindicaliști din județ, dela secții și grupe, insistența noastră în muncă nu va avea rezultate mult mai bune.

Vă rugăm deci, tovarășii, înțelegeți importanța misiunii noastre în noul stat absolut democrat, ce voim a instaura și treceți la fapte.

Președ. Sind. Inv. în Jud. Dâmbovița,
Valeriu Bucur.

Unitatea clasei muncitore

o înfrângere a provocărilor la războiu

Desfășurarea evenimentelor politice în curs amintind numai de situația din Franța și de recenta consfățuire din Polonia la cele 9 partide comuniste, care a marcat un moment de importanță capitală în actualele conjuncturi internaționale, au venit să justifice pe deplin hotărârile istorice ale reprezentanților celor 9 partide comuniste și să dovedească în același timp că, activitatea agresivă a laborat imperialiste războinice, în frunte cu Statele Unite ale Americii, se isbește de rezistența eroică a forțelor unite ale lagărului anti imperialist și democratic, în frunte cu U. R. S. S.

Mai mult. Experiența războiului și a perioadei de după război a dovedit că, cea mai consecventă îndrumătoare a forțelor democratice și patriotice, angrenate în lupta pentru apărarea libertății și suveranității popoarelor, este și rămâne clasa muncitore, proletariatul, în frunte cu partidele comuniste de pretutindeni.

Nu în zadar a afirmat Marele Lenin: „Nu-

mai participarea muncitorilor la conducerea statului ca o dată accesibilitatea și rezistența național-proletară, oportunități și numai mergând pe această cale, vom obține o victorie deplină.

Și pe scurt dreptul. Fără clasa muncitoare, fără proletariat, fără eforturile și urzile pentru a transforma țara noastră, cu o agricultură primitivă, într-o țară frământată, cu o industrie dezvoltată, cu un proletariat numeros, conștient și cu o mălăvășă capacitate de muncă, nu s'ar fi putut ajunge la socialism, nu s'ar fi putut ajunge ca astăzi U. R. S. S. să fie țara cea mai înaltă și cea mai puternică din lume.

Namăi ea, clasa muncitoare, proletariatul, având în frunte un partid cu adevărat revoluționar, un partid puternic, având conducători de talia lui Lenin și Stalin, care au știut să îndrepte clasa muncitoare pe drumul realizării socialismului, pe drumul victoriei socializmului, numai ea, clasa muncitoare, a destrămat mitul după care muncitorimea nu ar fi capa-

billă să conducă un stat și să fie apărătoarea libertății, securității și suveranității popoarelor.

De aceea, astăzi, nu sunt fără sens cuvintele lui Idanov la constătutrea din Polonia: „pericolul principal pentru clasa muncitoare constă actua mente în subaprecierea forțelor sale proprii și în supra aprecierea forțelor adversorului. Pentru a sfărâma însă asaltul imperialiștilor Anglo-Americani, este nevoie ca apărătorii păcii și democrației să-și strângă rândurile și mai mult, iar partidelor comuniste le revine sarcina istorică de a se pune în fruntea rezistenței popoarelor lor, împotriva planurilor de expansiune imperialiste și de a demasca fără cruțare pe toți complicii interni dușmanilor păcii și democrației».

Nu sunt delatfel, fără urmări evenimentele din Franța, unde muncitorimea duce o bătălie grandioasă, unde în fruntea poporului francez apare ca un apărător fără teamă și fără preget al drepturilor sale, partidul comunist spre deosebire de celălalt partid al lui Leon Blum, pretins și el muncitoresc, dar raliat complet regimurilor dușmănoase, regimurilor prin intermediul trădătorilor Ramadier și Schuman-Moch.

Acțiunea clasei muncitoare și bătălia începută de ea în Franța ca și în toate celelalte țări, unde burghezia reacționară s'a angajat pe drumul trădării intereselor și suveranității naționale, este un episod care ne amintește de strurile de lupte care le-a dus poporul francez pentru dreptate politică și socială, dar este în același timp și o constatare: în fruntea tuturor acestor lupte, în avangarda luptei pentru democrație și progres, au fost muncitorii.

Cu drept cuvânt s'a spus: unde sunt ei, acolo se sfilă dreptatea și progresul. Cu alte cuvinte, victoria—oricât de grea va fi lupta, a lor va fi. Și de aceasta nu trebuie să ne îndoim.

Revenind la noi, la țara noastră, din desfășurarea evenimentelor politice, vom vedea că aceste principii au călăuzit și muncitorimea noastră revoluționară în anii grei pe care l-a străbătut până la eliberarea de sub jugul imperialismului-hitlerist.

Experiența războiului, loviturile primite și

frământările ee au desbinat mulți ani muncitorimea din țara noastră, în prezent, prin formarea partidului unic muncitoresc, au făcut să se înfăptuiască ceea ce Marx și Engels preciza în Statutul General al asociației internaționale muncitorilor: „succesul mișcării muncitorești din fiecare țară poate fi asigurat numai prin forța Unității și a organizării”.

Sub acest semn al Unității s'au desfășurat lucrările Congresului Confederației Generale a muncii și prezența tov. Louis Saillant, secretarul Federației sindicale Mondiale spune mult de tot.

Da, muncitorimea de pretutindeni s'a lămurit că „este interesată în deaproape la deplina nimicire morală, politică, militară a fascismului și că de rezolvarea acestei probleme depinde nu numai prezentul lor, dar și viitorul maselor muncitoare.

Iată, deci, ce însemnează lupta, forța, dar mai ales unitatea clasei muncitoare: crearea de condițiuni obiective în favoarea păcii.

Crearea și dezvoltarea unei puternice mișcări sindicale unitare în toată lumea, mișcare care își pune prim scop lupta împotriva imperialismului pentru apărarea păcii și democrației.

Crearea unui scut al păcii și al democrației în interiorul și în afara țării, prin strângerea rândurilor a celei mai formidabile puteri, a celor 70 milioane de muncitori organizați în Federația Sindicală Mondială.

Unitatea clasei muncitoare este groparul imperialismului, este o înfrangere a provocatorilor la război, este chezașia păcii și a democrației.

În acest cadru trebuie să privim tăria unității clasei muncitoare, în această lumină trebuie văzută instalarea la Ministerul de Externe a tov. Ana Pauker, iar cuvintele ei: „pentru pacea noastră și a copiilor noștri, pentru pacea și democrația lumii întregi, pentru eroicul popor Spaniol, pentru eroicul popor Grec, vom fi fără cruțare” trebuie să le vedem și mai îndreptățite, iar activitatea noastră sindicală în lupta pentru apărarea păcii și a democrației noastre populare, mai imperios accentuată.

Din câmpul muncii sindicale

Din rapoartele comitetelor de plasă, din constatările noastre și ale Consiliului Sindical județean, pe teren, rezultă următoarele:

Față de planul de muncă și sarcinile primite prin delegații Comitetului județean sind. și prin prelucrările făcute în secțiile și grupele sindicale, tov. inv. responsabili ai secțiilor și grupelor sindicale nu s'au achitat de sarcini arătând delăsare în muncă și lipsă totală de interes, față de problemele și sarcinile ce ne stau în față, astfel:

Plășii Fieni nu i se cunoaște munca din lipsa raportului de activitate, care trebuie să fie primit de noi la fiecare 25 ale lunii.

Nu au redactat ziarul de perete și nu au prelucrat cu grupele sindicale instrucțiunile și tazele trimise de noi.

Mai există și astăzi grupe sindicale care nu au înlăturat din biblioteci, de pe perete, cărțile, tablourile și lozincile cu caracter anti-democrat (Valea-Leurzii și Țâța).

În comitet se duce o muncă sectară, secretarul însuși fiind împovărat cu toate muncile.

Plasa Pucioasa Nu numai că nu a depus nici o muncă dar tratează cu ușurință sarcinile primite.

Președinte de comitet cu atitudine îndoeinică, responsabil organizatoric și cultural care nu știe ce are de făcut.

Nu mai vorbim de lipsa sediului, ornarea lui și de ținerea ședințelor. Ce trebuie să fie la grupele sindicale!

Plasa Titu Comitetul inactiv, lipsind spiritul colectiv.

Nu au ținut nici o ședință.

Înfățișarea sediului nu arată a fi reședința unei secții sindicale de talia plășii Titu.

La fel grupele sindicale neorganizate.

Plasa Matei Voevod Un comitet bine încheșat

Reorganizarea s'a făcut. Resoartele au dovedit activitatea. Remarcăm activitatea culturală a grupei sindicale Bucșani și a resor-

tului asistență a cărui responsabilă este tov. Lăzărca Drăgulescu.

Ne bucura redactarea ziarelor de perete (Răsvadul de jos)

Așteptăm rezultatul serbății datinilor de Crăciun și a cursurilor de limba rusă dela Bucșani și Comișani.

Plasa Voinești Cu excepția punctualității la ședințe, comitetul are o muncă rodnică.

Sediul este ornat cu tablouri și lozinci, ziar de perete, schema organizatorică, ce poate servi de model. Activitate remarcabilă.

S'au evidențiat în muncă tov. Popescu Ion, Năstase Toma și Lucia Negoescu.

Plasa Târgoviște Cadre bine pregătite. Munca planificată și plină de rezultate.

Tovarășă Varvara Roșu, în urma balului ce a organizat a depus la casseria sindicatului suma de lei 6,000.

Activitatea celorlalte plăși nu o cunoaștem. Așteptăm rapoartele lor de activitate pe resoarte. Totodată cerem să ni se transmită la „Viața Sindicală și costul timbrilor culturale.

Concluzii.

Rapoartele nu cuprind partea care înalță pe om, îl ridică la culmi nebănuite, îl transformă, îl face un adevărat om nou, auto-critica.

Rapoartele nu oglindesc întreaga activitate sindicală, culturală, financiară și economică.

Organizatoric: cadre, ședințe, participării, prelucrări (date numerice).

Cultural: manifestări, serbări, abonamente, articole la ziare (date numerice).

Resortul feminin: Trebuie antrenat în munca tuturor resoartelor.

Ședințele din grupă sau secție, vor cuprinde în mod obligatoriu următoarele puncte:

Internaționala — cor.

Momentul politic.

Rapoarte de activitate pe resoarte.

Discuții la rapoarte.

Diverse.

În speranța că tovarășii colegi se vor formaliza de constatările noastre, pentru unii stimulente în muncă, pentru alții exemplu de urmat, așteptăm rapoartele de activitate complete și pline de realizări, îmbrăcând toate resorțurile.

Activitatea sindicatelor în determinarea salariilor

Constatarea muncitorului — de fiecare clipă — că burghezia se poartă cu dânsul, cum s'ar purta cu un obiect oarecare ce-i aparține, a dus la dușmănia de moarte contra claselor avute, contra claselor muncitoare.

„El nu putea înțelege de ce tocmai el, care face pentru societate mai mult decât trântorul bogat, trebuie ca să trăiască în asemenea condițiuni.” (Friederik Engels).

Singura cale de manifestare, a semimentului omenească, rămas pentru muncitor, protestul împotriva stării lor, protest în care ei și-au arătat trăsăturile cele mai simpatice, cele mai nobile, cele mai omenești. Toată energia lor, toată puterea lor au fost îndreptate tocmai în această direcție, iar străduințele evidente de a-și însuși o cultură generală sunt absolut în legătură directă cu aceste proteste.

Rare sunt cauzele când sau înregistrat acțiuni dușmănoase și violente din partea muncitorilor împotriva burgheziei și a slugilor ei; iar când acestea au avut loc, ele au fost manifestări deschise, directe, ale sentimentelor, acțiuni pe care burghezia le manifestă ascuns față de muncitori.

Indignarea muncitorilor împotriva burgheziei s'a lăsat în urma dezvoltării industriei și cu dezvoltarea și creșterea ei a crescut și conștiința clasei muncitoare și procesul luptelor pe care le-a dus trecând prin diferite faze.

Organizațiile muncitorești și unirea organizațiilor într'un par-

tid politic muncitoresc, sunt rezultatul acestei conștiințe de clasă de care a dat dovadă muncitorimea după 1859, când ia o dezvoltare mai pronunțată industria petrolului și căile ferate.

Gazetele; „Uvrerul” și „Lucrătorul Român” (1871—1872) oficios al „Asociației generale a tuturor lucrătorilor din România”, asociația care urmărea „să înfrățască muncitorimea în politica pe care hotărăște să o ducă contra tot ce e rău și vătămător muncitorimii” ne arată încercările mai pronunțate de organizare muncitorească.

Dela „Lucrătorul Român” făcând un pas mai departe, se trece la „Socialismul” în coleanele cărui este expus programul politic al cercurilor, muncitorești din 1880, pentru ca prin activitatea revistei „Contemporanul” să pornească la popularizarea și aprofundarea concepției clasei muncitoare.

Activitate de lămurire ideologică au dus și „Dacia Viitoare” tribună pentru toți desmoștenii, „Emanciparea” — războiul prejudiciilor, adică lupta înverșunată contra ereziilor științifice și pentru răspândirea adevărilor economice, pedagogice, etc., „Muncitorul” și „Desrobirea” — organe ale partidei muncitorilor, „Drepturile Omului” tribună de unde s'a făcut auzit glasul mulțimei ce suferă și năzuiește pentru dreptate, „Munca” cu sarcina de a duce activitatea muncitorimii în direcția unirii lor într'un singur partid al muncitorilor etc.

În acest timp, în toate ramurile muncii, se iviră asociații — tradeunion — care se străduiau, în mod fătis, să apere pe fiecare muncitor de tirania și nedreptatea burgheziei.

Scopul lor era: fixarea salariilor, condiționarea salariilor de beneficiile patronului; creșterea salariilor, introducerea sistemului ca tratativele cu patronii să fie duse de întregul colectiv care apărea ca o forță, ș. a.

Aceste asociații n'au fost totuși durabile, în marea lor majoritate, multe din ele neajungând măcar să ia ființă, deoarece numai o stare de mare agitație poate crea și face viabilă, asemenea asociații.

Mijloacele folosite de aceste asociații pentru scopurile lor constau în următoarele: dacă unul sau mai mulți patroni refuză să primească norma de salarizare, fixată de sindicat, i se trimetea o delegație sau o petiție. Dacă acestea nu ajutau, sindicatul ordona încetarea lucrului și toți lucrătorii plecau acasă.

Această grevă — Turn out — putea fi parțială, dacă unul sau mai mulți fabricanți refuză să aplice normele de salarizare fixate de sindicat, sau generală dacă refuzul venea din partea tuturor fabricanților din ramura industrială respectivă.

Acestea sunt socotite mijloace legale, când greva era precedată de un avertisment (ceea ce nu se întâmpla totdeauna).

De cele mai multe ori — mijloacele legale erau ineficace pen-

tracă muncitorii care rămăneau —intenționat— în afara sindicatului pentru că aveau avantajii—tre-cătoarele—oferite de patroni.

În grevele parțiale, fabricantul având posibilitatea de a angaja muncitori din rândul acelor „oi rătăoase” —așa zisele KNOBS-TICKS— eforturile muncitorilor uniți erau paralizate.

Sindicatul, prin diferite procedee, căutau să intimideze pe acești trădători, fapt care ducea totdeauna la plângeri în justiție, împotriva membrilor asociației, care până la sfârșit era desfășurată pentru că burghezia avea un deosebit cult față de lege —lege făcută de ea— care întotdeauna era contra muncitorimeii ce voia să se organizeze.

Dacă răsfoim istoria sindicatelor—nu numai la noi în țară dăm peste un lung șir de înfrângeri suferite de muncitori, întrerupte câte odată de unele victorii.

Se observă că dacă fabricantul sau patronul n'ar avea în fața

sa muncitorime a unită gata de rezistență, în dorința de a avea un salariu care să răscumpere cinstit munca depusă, el ar scădea treptat salariile, în folosul său.

Importanța grevelor sindicatelor constă în faptul că ele reprezintă prima încercare a muncitorului de a desfășura concurența între muncitori, fapt care nu place burgheziei, fapt care surpă dominația ei. „Când concurența între muncitori va înceta, când toți muncitorii se vor înțelege între ei și vor hotărî să nu mai permită burgheziei de a exploata, va veni sfârșitul domniei proprietății private: salariile depind de legea cererii și ofertei, de starea întâmplătoare a pieții, numai pentru că muncitorii au permis până acum să fie tratați ca obiecte, ce se pot cumpăra și vinde. Când muncitorii vor hotărî să pună capăt acestei stări de lucruri, când la fixarea valorii muncii vor lua atitudine nu ca obiec-

te ci ca oameni, care posedă nu numai forța de muncă ci și de viață, atunci va veni sfârșitul în-tregei economii politice contemporane și al tuturor legilor care stabilesc salariile”. (Friederich Engels).

Și acum socot că nu mai este nevoie să demonstrez că sindicatele—în lupta imensă și plină de sacrificii—cu rezultate reafe, mici, până la 23 August 1944, — dar cu maximum de foloase pentru muncitori, chiar pentru cei inconștienți de adevăratele câștiguri, dobândite, în urma acestor lupte, după 23 August 1944, având la bază principiul: „salariul egal, la muncă egală,” au creiat și stabilit drumul ce trebuie să-l urmeze muncitorimea — indiferent de categoria — pentru câștigarea drepturilor ei, în raport cu munca prestată.

Valeriu I. Bucur.

Invățătorul sindicalist

Pentru a se putea ridica la situația morală și materială, de care trebuie să se bucure, învățătorimea poporului român, trebuie să prezinte un tip nou de muncitor didactic învățătorul sindicalist.

Învățătorul sindicalist, nu va avea în vedere numai interesele lui, ci mai presus de orice, idealurile colectivității în mijlocul căreia activează.

Din momentul în care învățătorul va lucra în așa fel, încât interesele lui să se confunde cu acelea ale masei muncitoare, oferindu-i acesteia toate cunoștințele de care are nevoie, ca și exemplul de muncă și lumină în care trebuie să-și ducă viața, el va deveni indispensabil poporului.

În satele noastre, învățătorul sindicalist, trebuie să fie în aceiași măsură luminător și

muncitor agricol. În acest sens, el este muncitorul cu palme bătute și gânditorul cu fruntea mereu încrețită de preocupările pentru un trai mai bun al țărănimii. Învățătorul sindicalist, va căuta să creeze o școală a poporului, care să confirme și să ajute aspirațiile societății, în care inegalitățile disproporționate, să nu mai fie tolerate.

Scopul educației nu va mai fi acumularea de cunoștințe, ci pregătirea pentru viață. Știința de carte pentru copii și analfabeți, munca agricolă rațională a plugărimii, îmbogățirea cunoștințelor cu tot ce este mai nou pentru agricultori, viața igienică în locuință, lupta contra mizeriei și a bolilor; dar mai ales educația poporului nostru pentru a vedea foloasele întovărășirii, trebuie să fie evidente în munca sa, pentru ridicarea

nivelului de cultură și civilizația poporului.

Învățătorul, este muncitorul luminat, care arată țaranului, că un maxim de producție, este tot ce trebuia să urmărească în munca lui: această producție fiind pusă în slujba colectivității.

Bunăstarea, este temelie, pe care poporul trebuie să se ridice cât mai sus pe scara culturii, civilizației și progresului.

Titlul de învățător, nu poate fi atribuit unui profesionist didactic, care lucrează numai în clasă și are în vedere numai interesele lui personale. Învățătorul, îmbrățișează în activitatea sa, un conglomerat de probleme, care se cer deslegate cu atât mai mult, cu cât întinericul este mai mare; de aceea, învățătorul sindicalist, este mai apreciat atunci când activează în mediul rural, în satele îndepărtate din munți, văi și câmpii, aprinzând lumini în întineric, acolo unde într'adevăr este nevoie.

Solidaritatea sindicalistă a învățătorilor, va căuta să întroneze dreptatea muncii, printr'o echitabilă repartizare a forțelor didactice, potrivit intereselor școlii, nu intereselor personale. Experiența arată, ca mai ușor se

poate lucra cu un număr mare de elevi ai aceleiași clase, decât cu un număr mic de elevi din clase diferite; de aceea în viitor, învățătorii trebuiesc repartizați după numărul claselor, nu al elevilor. La activitatea din școală, trebuie să se socotească în sarcina învățătorului și munca de culturalizare a poporului.

Sindicatul învățătoresc, vor înfăptui acea frăție în muncă, unitate fără de care nu se poate lucra în liniște și cu folos.

Colegii, vor fi democrați, nu prin înscrierea de formă în partide democratice: ci prin însăși felul de viață, prin fapte. Vom exclude tot ce este superficialitate, în gândirea și felul de a judeca pe alții, învățătorul sindicalist, fiind sincer, drept și curat în gândire și exprimare, respectând capacitatea și munca,

Străduința și activitatea sindicatelor noastre, trebuie să oglindească pe învățătorul sindicalist, mereu în slujba unității muncitorești și a democrației populare, care depășind individualismul, să se traducă în socialism constructiv.

Virgil Mares

Poem pentru Jugoslavia

Ne adunăm din depărtările străbunilor
dar ne'ncătușează blestemele.

Trăim sovruța frunzelor din toamnă:
am îndrăgît cărările, munții
dormim cu revolta sub cap,
cu răsmerița'n pumai,
cu răscoala în plete.

De-am fi împărățit pe dreptate
grumazul nostru n'ar fi atât de supt,
nici cina noastră atât de săracă
asuprirea nu ne-ar fi năclăit în sudoare
visele, frații, poveștile—
nici sufletul nu ne-ar fi fost închingat ca tâlharilor,
nici sufletul.

Cred în dreptate cum cred în vânt,
în apă, în pământ
în toate câte sânt
spre lauda puterniciei.
Cred cum au crezut părinții mei,
muntenii aseia 'nvârtoșat și grei.

Ne-am strecurat printre nopți
ne-am strecurat printre munți.

Titto e stâncă, e freamătul brazilor—
duce'n pumni viitorul copiilor noștri,
ne dă sufletul să i-l bem
și noi ne-aprindem din sufletul lui
ca din fântâna cu apa cea vie.

Titto e un cioban sau un țaran ca noi
și-l iubim pentru că ne cunoaște,
ne știe sufletul cum își știe turma de oi;
și-a zălogit cavoul pe culmile unde n'au ajuns Nemșii
și-a strâns la piept mitraliera.
să fredoneze din ea legenda partizanilor sârbi.

Noi ne-am încesat în tăcere, ca munții,—
fără steaguri, înfășurați în umbrele serii.
Focul din noi ne lumina cărările.

Ne-am avântat în mitraliere
să rostogolim, să aprindem.

Ne era dor aprig de soare,
ne era dor de cântece.

Cântară topoarele ghioagele, coasele—
veniră apele, munții, pădurile,
s'arapt în două și sunat-a Istoria

Ard ghioagele'n mâinele noastre,
se'nvârtoșează cărările pe care umblăm,
gem tancurile Tigru și ard.

Pășeam cu brațele oțelite de brazi,
cu grumazul călit lângă vita din jug.
Ne săpasem setea în puști : libertate :

Pornit-au țărani din case de lut,
au pornit ciobani dela stâni.
Pe cărări răvășite de nemși,
cu țara în gând,
cu ghioagele'n mâini
pentru tine, Jugoslavia.

Femeile au plâns uneori pe furiș
Poate și azi vreuna mai plânge.
Țărani cu frunți și privire senine
scutpau cu sânge
în glodul murdar—și strigau :

„Pentru tine-am murit, viața mea, libertatea !”
Abur sângele nostru și zdrenșe —
în tăcere a curs și'n mister
să cunoască deplin înălțarea la cer.

Moartea a fost în toată ; uneori, rachetele
se deschitoca sub stele uscate,
unii le mai rânjeau din dinți pe spate,
alții goneau să'nplântă'n noapte balonetele

Moartea era o domniță târzie ;
granatele mușcând din pământ
și ridicau în dram crezantime.
Simțeam pajștea noastră bătrână cum geme,
cum înalță mâinele spre noi.
Adormeau stegarii'n pasul domniței.

Dar a răsărit într'o dimineață soarele
și pământul a'nălțat spre cer stele roșii,
cu eiși colțuri
și cu milioane de suflete'ntr'ânsele.
a fost primăvară și n'au mai tălăzuit avioanele
s'au zobit lanțurile—robit s'au zobit,
robit soarelui nou, libertății.

Acum construim, construim.
Pe ruinele Jugoslaviei moarte,
clădim Jugoslavia vie :
gase republicii bucheta intonând imnul unirii.
Atâtea legende câte nume-aurim :
Sarajewo, Zagreb, Kotor, Titograd,
satul umil dar erou Sutieska,
metropola plină de magnific Belgrad.

Acum construm, construim,
intindem căi ferate, lumină,
închegăm palatele științei și artei,
durăm temple poezilor care vor fi.

Acum construim, construim—
furnalele fabricilor noi împung norii'n coaste
cerul e mai senin ca oricând acuma la noi,
Adriatica mai caldă, Muntenegrul mai blând.

Vom crește în bătrânii Balcani
vom crește în zile :
să tratască în noi străbunii legendelor vechi,
hrăniți de lumina legendelor noi.

Cântă victoria, cărările, munții.
se ridică troițe în răsruici pentru Tito,
cresc uzine, universități, căi ferate,
să curgă zodia democrației în ele.

Cântă victoria, cărările, munții,
înfloresc troițe pe unde-au călcat partizanii,
flutură roșul drapelul dreptății
acum construim construim.

Stroe M. St. cl. 7 științe
Lic. En. Văcărescu,

SARCINILE SINDIGATELOR;

de a clădi o viață nouă, de a educa noi milioane și zeci de milioane care ar învăța din proprie experiență, să nu facă greșeli, să lepede vechile prejudecăți; să învețe, cu ajutorul experienței, să conducă statul și producția.

TESĂTOARE

Ziua-s prepețită peste câmpuri
Bat din aripi parcă m'aș juca
Noaptea-s floare sângerând pe pânză
Inimă, iubite, draga mea.

Noaptea lângă lampă eos tăcută
Flori și crengi și șoimii cu atâta dor,
In culori aprinse cum sunt macii,
Pentru un tânăr mîrlăcior.

Cos și cânt. Cuvintele răsună
Cu orginul eos și vîl departe
Oștile, factorii noștri singuri
Neînșurați, cu tranșile de moarte.

O păframă am cusut cu sânge
Pentru Raiko, proletarul neînfrînt
Ca să-mi albă inima la el
Că e bun și luptă cu avînt.

de B.

Am cusut de ea
Ca să-i fie binecuvînt
Să nu-i fie drumul
Apele ce trec să nu

Pentru un erou pe
Am cusut un șoim
Ca să aibă ochi de
Și să biruie în ele.

...Si așa cos toa
Și aștept să nu ma

Când s'o face ziua
Cusătura mea va în
Și nemăsurat de
Si va râde și va lu

Traducere din

Trăiască prietenia

LIBERTĂȚII

O CIOPICI

flori aprinse

chise

oare.

nașă

ram cu stele,

în lupte

poplea 'nit'una

luna...

mină

va crește

ste de E. PISAROV

Va înconjura pământul tot
Ca o iederă s'o 'niinde peste lume
Florile-mi vor răsări oriunde
Solmul va sbura crescut din spume

Stelele-or să cadă ca o ploaie
Iară eu m'oi bucura curat,
Față de secerătorii ce-or să vie
Să culeagă tot ce-au sămânțat.

Și va trece atunci și-o armată
De eroi, tovarăși cu drapele
Treizeci de flăcări din satul meu.
Vor pași neînfricași cu ele.

Iară eu voi aștepta cu teamă,
Tot așa cum or s'aștepte toate...
Poate că o mână flutura-va
O batistă cu trei flori însângerate.

Româno-Jugoslava

Treizeci ani dela marea revoluție din Octombrie 1917 în Rusia Sovietică

S'au împlinit 30 de ani, dela marea revoluție a muncitorimii tuturor popoarelor U. R. S. S., care conștiente scopului ce urmăresc, au ajuns la un rezultat hotărâtor, făcând o mare cotitură în drumul de organizare, a vieții sociale, privind și aplicând alte principii.

Marx și Engels primii făuritori ai ideilor socialiste au fost urmași cu succes practicându-le în U. R. S. S. marii reformatori Lenin și Stalin, creind prin proletariatul rus sub conducerea partidului bolșevic Statul Socialist Rus.

Mulți dușmani au stat în calea muncitorimii ca și astăzi, totuși perseverența hotărâtoare a marilor conducători ai proletariatului a învins, aducând la o bună îndeplinire, ideea călăuzitoare spre a făuri societatea socialistă și a sfărâmat lanțurile robiei și a capitalului eliberând întregul popor muncitor.

Acesta a fost cel mai mare triumf al învătăturii lui Marx și Engels—arătând întregel omeniri că poporul muncitor este capabil să se lipsească cu desăvârșire de capitaliștii și exploatații pământului (moșieri), ba chiar să creeze o orânduire superioară care nu cunoaște criză, șomaj, asuprire socială și nici barbarie imperialistă sau burgheză.

Pregătirea deci, serioasă a socialismului în U. R. S. S. a constituit un alt mare triumf al ideilor Marx și Engels, Lenin și Stalin.

Deasemenea victoria războiului purtat de U. R. S. S., în contra fascismului este un alt triumf ce se adaugă la actul istoric al ideilor socialiste aplicate practic.

U. R. S. S. este forța necălită în contra imperialismului Anglo-American, care prin noi amenințări și întârzieri a perfectării tratatelor de pace, ar vrea ca să arunce omenirea într'un alt cataclism, mai mare ca cel ce l-am trăit până eri, și după urma căruia noi toți suferim azi, spre a se

îngâmța mâine proprietarii de fabricații atomice, regii reîncoronași ai oțelului și ai petrolului etc.

Triumful ideilor lui Marx, Engels, Lenin, Stalin, însuflețește și îmbărbătează și în țara noastră pe toți oamenii muncii, spre a pune în aplicare ideile socialiste și a se înfăptui și la noi societatea socialistă; ca omul să nu mai exploateze pe om.

Aniversarea a 30 ani a Statului Socialist Rus, dela marea Revoluție din Oct. 1917, ne este chezașia sistemului socialist, care în U. R. S. S. a ajuns la maturitate prin forțele nesecate ale poporului născut în revoluție, crescut în lupte, trece învingător spre noi culmi mai prospere.

Săptămâna prieteniei Româno-Sovietică este manifestarea de admirație și gratitudine a poporului român, față de marele popor Rus și un prilej de cunoaștere mai temelnică a marelui nostru vecin dela Răsărit.

Formăm și noi, aci, una din șirul întreg de țări din această parte a lumii, care deabia deschidem ochii la viață nouă, abia am pornit la drum, totuși înaintăm repede și învingem dela o zi la alta greutățile, simțindu-ne mai puternici lângă vecinul nostru bun.

Noi începem să simțim mai bine ce însemnează respectul pentru noi însi-ne ca popor liber și putem impune și altora respectul nostru pentru independență. Noi întoarcem spre robie, lanțuri și întuneric nu mai facem, pentru noi drumul este înainte spre progres și peste toate greutățile din cale vom trece, învingând totul, având exemplul vecina noastră dela Răsărit U. R. S. S.

Trăiască în veci prietenia Româno-Sovietică, împreună cu marii lor conducători, ce urmăresc binele și numai binele prin politica socialistă, care conduce popoarele spre fericire!

Petre A. Popescu
Principele Mihai-Dâmbovița.

Treizece Decembrie

Treizece Decembrie în piața teatrului,
Muncitorii pașnici victime au căzut,
Unde merg sărmanii, atâta popor.
Merg să manifesteze, pentru cauza lor.

Le-a ajuns sărmanii, cuțitul la os,
Și nu pot să rabde că e veninos.
Dar în Câmpineanu, au fost întâmpinați
De bruta Mărgineanu și un cordon de soldați.

Atunci burgezimea argint a vărsat,
Pentru muncitorime de i-a împușcat.
Tristă le fu soarta copilașilor,
Nu-și mai văd sărmanii pe părinții lor.

Plânge și suspină, se uită în jos și sus,
Și mereu întreabă, unde-i tata dus.
Tata-i dus departe, pentru dreptul sfânt,
Și nu se mai întoarce pe acest pământ.

Ei au cerut pâine, pâine și pământ,
Și li-s'a dat gloante, gloante și mormânt.

Constituția Stalinistă

În ziua de 5 Dec. a. c. s'au împlinit 11 ani, de când marea noastră prietenă U.S.S.R. și-a adoptat noua constituție, numită *Stalinistă*, ca o dreaptă prețuire a genialului ei făuritor.

Ea a marcat transformarea Țării Sovietelor într-o putere mare, stat socialist cu o agricultură mecanizată și industrie înfloritoare.

Până atunci, reglementase viața socialistă constituția din 1924,

Principiile fundamentale instaurate de Revoluția Socialistă din Oct. 1917, au fost proclamate de Lenin în:

„Declarația drepturilor poporului muncitor și exploatat.” Prima constituție sovietică (1918) a Republicii Sovietice Ruse s'a hrănit din plin, cu seva acestei declarații.

Luând naștere și alte republici naționale: Ucraina, Belorusia și 3 republici din Caucaz, în Dec. 1922, la congresul general al sovietelor acestor republici, s'a hotărât unirea lor într'un singur stat; Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

Atunci s'a formulat temelia primei constituții a întregii Uniuni Sovietice, aprobată de al II-lea Congres din Ianuarie 1924.

Constituția din 1934 a dat denumirea de republică socialistă, având ca sarcină. *Lupta pentru socialism*. pentru lichidarea exploatarea omului de către om și construirea unei societăți noi pe baze socialiste.

În 13 ani (1924-1936) Uniunea Sovietică a trecut prin schimbări fundamentale din punct de vedere economic și social.

Constituția din 1924 exprima doar hotărârea de a construi societatea socialistă.

Constituția din 1936 fixează principiile călăuzitoare orânduirii sociale prin lozincă: „Dela fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după munca sa”.

Schimbările survenite sunt variate.

Sistemul economic socialist

Baza economică a Statului, o formează proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție.

Proprietatea privată asupra mijloacelor de producție rămâne suprimată, desființându-se astfel exploatarea omului de către om.

Proprietatea socialistă are două forme:
a) A proprietății Statului asupra bunurilor, care aparțin întregului popor. Exemple:

Pământul și subsolul, apele și pădurile, uzinele, fabricile, minele, mijloacele de transport, sovhozuri, etc.

b) A proprietății cooperative—colhoznice asupra bunurilor care aparțin colhozurilor și cooperativelor. Exemple: Întreprinderile agricole constituite în colhozuri și cooperative, cu tot inventarul viu și mort, împreună cu producția și clădirile lor.

Fiecare gospodărie din colhoz, în afară de venitul ei de bază, rezultat din veniturile gospodăriei colhozului, are pentru folosință personală un lot de pământ unde-și clădește casă proprie, vite productive, păsări de curte și inventarul agricol necesar potrivit statutului.

Pământul deținut de colhoznici spre folosință, e fără plată și pe termen nelimitat.

Proprietatea personală

Deși forma economică e sistemul socialist, legea îngăduie totuși și mica gospodărie privată a țăranilor individuali și a meseriașilor, întemeiată pe muncă personală.

Tot legea ocrotește proprietatea cetățenilor asupra; veniturilor și economiilor lor, rezultate din muncă, asupra casei de locuit, a gospodăriei casnice, a obiectelor trebuincioase traiului și confortului personal, precum și dreptul de moștenire asupra proprietății personale, a cetățenilor.

Viața economică planificată

La temelia întregii vieți economice se găsește *planul general al economiei naționale*.

El dirijează sporirea producției din bogățiile de care dispune societatea și ridicarea neîntreruptă a nivelului material și cultural al oamenilor muncii, veghind totdeauna la consolidarea independenței U. R. S. S. și la creșterea puterii de apărare.

Munca e o virtute; „Cine nu muncește, n'are dreptul să mănânce” a devenit un principiu constituțional.

U. R. S. S., prin faptul că industria socialistă îi creiază abundența de produse, pășeste cu multă încredere la baza superioară a socialismului; „Dela fiecare, după capacitatea sa, fiecărui după trebuințele sale”

O uniune de state suverane

Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice este un stat federativ, alcătuit prin unirea de bună voie a 16 republici socialiste sovietice.

Fiecare din republici au propria—Constituție care ține seamă de particularitățile respective.

Fiecare republică este un stat deplin suveran, fiind îngăduit numai când e vorba de

declararea unui război și încheierea păcii.

Fiecare cetățean al uneia din republicile unionale este și cetățean al U. R. S. S.

Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice

Organul suprem care are toată puterea e *Sovietul suprem*, ales de toți cetățenii dela 18 ani impliniți, fără deosebire de rasă, naționalitate, religie, sex, gradul de învățatură, indiferent de durata domiciliului, de originea socială, situația materială sau activitatea desfășurată în trecut. Dreptul de a fi candidat este deosebit de larg.

Sovietul Suprem se compune din două camere: *Sovietul Uniunii și Sovietul Național*. Ele au drepturi egale. Durata legislației e de 4 ani. Legile se publică în cele 16 limbi ale republicilor unionale.

Rolul de președinte al Uniunii este încredințat unui organ colectiv, numit *Prezidiul Sovietului Suprem*.

Guvernul Sovietic

Organul executiv și administrativ este *Consiliul de ministri ai Uniunii*. Guvernul U. R. S. S. și fiecare din ministri trebuie să răspundă în termen de trei zile, la întrebările ce le pun deputații Sovietului Suprem al U. R. S. S.

Societate locale

Organele puterii de stat, mergând până la orașe și sate sunt *Societate locale* ale deputaților, oamenilor muncii, alese timp de 2 ani. Ele nu sunt simple organe active, ci adevărate parlamente locale, exercitându-și activitatea asupra tuturor domeniilor de interes obștesc.

Justiția

În U. R. S. S., justiția e în mâinile judecătorilor aleși pe 3 ani de toți cetățenii cu drept de vot.

Desbaterile judiciare sunt publice: procedura e în limba republicii unionale respective.

Judecătorii sunt independenți și se supun legii.

Judecata se face cu participarea unor asesori populari.

Supravegherea superioară a împlinirii întocmai a legilor e încredințată *Procurorului General*, al U. R. S. S., ales de Sov. Suprem al U. R. S. S. pe șapte ani.

Drepturi și îndatoririle cetățeanului sovietic

Constituția stalinistă garantează dreptul de muncă, adică să capete o muncă garan-

tată și plătită în raport cu calitatea și cantitatea ei.

Organizarea socialistă a economiei naționale a făcut acest drept o realitate, ferindu-i de crize economice și somaj

Garantează deasemenea și dreptul la odihnă, pensie și ajutor material în caz de bătrânețe, de boală sau incapacitate de muncă.

Oamenii muncii au la dispoziție un întreg sistem de spitale și sanatorii.

Cetățenii U. R. S. S., fără nici o deosebire au dreptul la învățământ gratuit în toate școlile.

Femeia are drepturi egale cu bărbații în toate domeniile.

Interesele femeii și ale copilului se bucură de ocrotirea statului,

Libertatea exercitării cultelor religioase e cunoscută tuturor cetățenilor.

Libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor sunt deasemenea asigurate prin constituție.

Nimeni nu poate fi arestat, decât pe baza hotărârii Tribunalului sau cu sancțiunea procurorului.

Inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței sunt ocrotite de lege.

U.R.S.S. acordă dreptul de refugiu luptătorilor pentru eliberarea națională sau celor prizonieri pentru activitatea lor științifică.

Indatoririi

Cetățenii U.R.S.S. sunt obligați

— Să respecte constituția

— Să execute legile.

— Să mențină disciplina muncii

— Să-și îndeplinească cinstit indatoriile sociale și

— Să respecte regulile conviețuirii în societatea socialistă.

Serviciul militar în Armata Roșie, e o datorie de onoare a cetățenilor U. R. S. S.; apărarea Patriei Sovietice e cea mai sfântă dintre datorile lui.

— „Constituția va fi un document istoric care va vorbi simplu și concis, aproape în stil de proces-verbal, despre izbânda socialismului în U.R.S.S.

Ea va dovedi că ceea ce este realizat în U.R.S.S. poate fi complet realizat și în celelalte țări.

Noua Constituție a U.R.S.S., va fi un act de acuzare în contra fascismului, care va arăta că socialismul și democrația sunt de neînviat.

(Din rap. lui I. V. Stalin 25 Noev. 1936)

Constituția Stalinistă este expresia celei mai avansate democrații din lume». (Dr. Petru Groza.

Giulelea Constantin

CLASELE SOCIALE ȘI CONȘTIINȚA DE CLASA

Problema claselor sociale a preocupat întotdeauna pe sociologi și mai ales pe oamenii politici.

În fond problema claselor sociale nu este altceva decât conflictul dintre capital și muncă, dintre patron și salariat.

Apariția claselor sociale este legată de diferențierea socială și de viața economică; în special de formarea proprietății individuale. În genere, în societate există două clase sociale având drept criteriu de diviziune, calitatea muncii și rolul ei pentru producția economică. Există o clasă care trăiește din produsul propriei munci și o clasă care trăiește din munca altora. Ele apar ca niște grupări de apărare care vor să-și realizeze interesele și aspirațiile.

Clasele apar ca niște părți ale unui tot mai mare care devin un ansamblu de grupări sau de unități speciale. Oamenii se înțeleg mai bine și se organizează mai temeinic atunci când sunt uniți în cercuri mai înguste, deaceia toți cei care au interese și profesii asemănătoare se grupează laolaltă, având conștiința că ei se deosebesc de alte grupe cu interese și aspirații străine de ei. Prin urmare, clasele sociale sunt produse de interese, idei și sentimente colective care produc o conștiință proprie, conștiință de clasă. În genere o clasă socială va avea o valoare mai mare cu cât membrii săi vor participa mai mult la viața colectivă. Postulatul psihologic al claselor este con-

știința, adică posibilitatea de a recunoaște la ce nivel se găsește, de a-și da seama de drepturile, de avantajile cucerite și de ierarhia socială.

E nevoie de o conștiință comună.

Carl Marx spune: „istoria întregii societăți de până acum este istoria luptelor de clasă” — a luptelor dintre exploatați și exploatați, dintre stăpâni și stăpâniți. Deaceia conștiința de clasă trebuie cu atât mai ridicată cu cât unirea produce mai mult decât salariul pe care-l primesc.

Așa a fost în trecut lupta dintre patricieni și plebei, azi e lupta dintre burghezi și proletari.

Valeriu Codreanu

Reforma școlară

Se agită ideea unei noi reforme școlare.

Problema se pune prompt și necesar.

Ea trebuie întâmpinată cu toată seriozitatea și învâluită în entuziasmul ce ne caracterizează.

În acest sens ne mărturisim gândurile.

Atacăm un singur aspect; al școlii de pregătire tehnică profesională în cadrul învățământului unic, gratuit și obligatoriu.

Baza de plecare o formează condițiunile social-politice de azi.

Democrația de tip nou, ca putere ce emană de la popor, implicit presupune ca poporul să știe ce vrea să fie conștient de momentul pe care-l trăiește și să-și dea seama de finalitatea către care tinde.

Datele statistice care indică un număr considerabil de analfabeți și de insuficienți mintalii se acordă greu cu acest deziderat.

Iar diletantismul și tradiția fac, în domeniul tehnic profesional, piedică serioasă progresului social. Conservând mai departe ignoranța, ne vom încălci din nou destinul și din atmosfera întunecată a acestuia orice traect de lumină va fi imposibil.

Școala trebuie să-și mărească dimensiunea pentru a putea corespunde.

Ultima reformă prevede un învățământ obligatoriu și gratuit cuprins între limitele de vârstă; 0-14 ani. În cuprinsul acestui învățământ intră:

— Învățământul preșcolar (leagăne, cămine de zi și grădinițe) de la 0-7 ani;

— Școala primară elementară de la 7-11 ani.

— Școala medie de la 11-14 ani.

Educația și instrucția, în aceste etape, concură la o pregătire generală pentru viață. Dincolo de granițele școlii medii încetează obligativitatea și gratuitatea, încât cine nu are posibilitatea de oricând material nu poate urma o școală cu caracter profesional care să dea elevilor tehnicile ale muncii într'un domeniu oarecare de activitate.

E drept că învățământului unic i se suprapun:

— Școlii de pregătire și cultură superioară, pentru cei dotați;

— Școlii populare practice, pentru cei cu aptitudini în această direcție.

Însă aici n're să se desăvârșească spiritual și profesional, cei ce pe lângă atributele de mai sus, dispun și de condițiunile materiale necesare.

Ceilalți rămân la piciorul pantei privind disperati la altitudini interzise, nu de lege ci de starea economică. Împinși în viață vor nimeri anevoe și după multe gresuri un drum aproximativ către sursele materiale ale unei existențe destul de problematice.

Cultura generală nu dă soluțiunile căutate.

Or pentru a progresa, este necesar ca omul, în funcția socială care este chemat să o îndeplinească să fie cât mai bine pregătit profesional. Să se înlătorească diletantismul și oportunistul.

Plecând de la principiul că omul nu trebuie să fie numai un consumator de bunuri, să producă numai atât cât îi trebuie, ci să se depășească, revărsând în patrimoniul social valori și bunuri ce vor folosi comunității din care face parte și umanității în general, ne simțim tot mai mult stimulați să înclinăm pentru o școală profesională gratuită și obligatorie.

Integrându-se învățământului unic ea va forma curriculumul final al acestui învățământ redând societății pe omul de cultură mijlocie dar specializat într'o ramură de activitate.]

Durată: 3 ani (14-17).

Programa: regională, la școlile profesionale de pregătire agricolă și locală la cele organizate pe lângă centrele industriale.

Cadre: Elemente, suficient de pregătite în facultățile și politehnicele existente.

Aspect social: Convergența eforturilor de introducere și asimilare a individualului în social.

Aspect programatic: Creerea de deprinderi maxime prin care individul să domine rezistențele, să transforme revoluționeze și chiar să creeze noi condiții de viață.

Am analizat sumar pe marginea reformei ce se propune problema școlii profesionale gratuite și obligatorii.

Am simțit că realitățile o cer iar tânără democrație populară are nevoie ca oamenii muncii să fie desăvârșiți pregătiți profesional.

Știrile oficiale ne îndreptățesc susținerile.

Confederația Generală a muncii în acord cu M. E. N. au și înființat pe lângă marile întreprinderi industriale, licee serale pentru pregătirea muncitorilor.

Din cuvântările inaugurate reiese că aceste licee serale teoretice să fie urmate de școli tehnice profesionale.

Iar C. G. M. prin rezoluția asupra problemelor economice de la cel de al 2-lea congres, înțelege să ducă acțiune pentru creerea de cursuri de perfecționare profesională și de școli tehnice în care să fie promovate cât mai mult elemente muncitorești destoinice.

Sunt atâtea semne că problema a ieșit din faza discuțiilor trecute în aceea a realizării.

Ideia fiind adusă, posibilitățile se vor înscrie în timp.

Și dacă instituțional și-a schițat începutul, de ce oare n'ar căpăta și forma legală, înscriindu-se într'un capitol al reformei școlare ce va să vină?

Vasile Predoiu

Școala nouă

„Școala,” ca orice funcție a vieții sociale, a fost supusă prefacerilor.

Din empirică, elementară și exclusivă pentru cea mai mare parte din membrii societății, cum era la popoarele antice orientale, ea a devenit astăzi „Școala Unică” pentru toată lumea, o organizație complexă de grade și categorii de școli, care urmărească același scop.

Mediul înconjurător, ca prilej de informație și de exercițiu al instinctelor, a fost pentru om, prima lui școală. Învățământul mediului înconjurător era însă atât de greu, atât de nesigur și atât de primejdios chiar încât nu i-a fost greu omenirii să înțeleagă folosesele intervenției sale în educația copiilor, în lupta lor cu mediul, cu natura înconjurătoare.

Dar intervenția aceasta cerea timp și timpul cerea atât de scump existenței pe care o ducea omul la început. Totuși în momentele de răgaz de ocupațiile sale, omul a putut să intervină cu o experiență sa în lămurirea înconjurătoare după care alerga copilul. Chiar denumirea aceasta de „școală”, care însemna în vechime „răgaz”, nu „timp liber”, poate să explice originea acțiunii de învățare. Familia a fost aceia care a organizat în limita posibilității de răgaz și de experiență, prima Școală pentru copii. Astăzi ne aflăm în epoca „invidiului instrument al Statului.

Fără a brusca realitățile, fără a provoca perturbări, vom trebui să purcedem la o adaptare a învățământului și a educației naționale la noile stări de fapt de a sincroniza adică învățământul și educația populară cu ritmul viu al evoluției pe care o străbăteam, în aceste vremuri de adânci și epocale vremuri.

Departate de noi gândul de a nega valoarea și importanța școlii de până acum, școala căreia fiecare dintre noi îi suțem recunoscători. Dar nu trebuie să ne înșelăm: ea a corespuns unui anumit stadiu al evoluției noastre sociale, economice și politice și trebuie să recunoaștem ea n'a împlinit cu prisosință menirea. Ea fost însă o școală de clasă, o școală a unei minorități chemată însăși prin structura socială să domine, să exploateze imensa majoritate a națiunii, redusă la un analfabetism, legat de o stare de miserie economică, și fiziologică și morală care va rămâne ca o pată pentru totdeauna pe obrazul factorilor de răspundere în conducerea statului român.

Problema care mi se pune și nouă slujitorilor școlii, care prin rosturile profesionale și prin misiunea noastră socială, suntem chemați să veghem asupra sufletului tineretului nostru școlar este să-i dăm o nouă îndumare.

Ne este încredințat un tineret în care se reflectează toate admirabilele însușiri ale poporului nostru de oameni muncitori, cumpătați și realiști, de oameni

cari știind ce-i suferința, sunt capabili să respecte suferința altora, un tineret în care zac aseunse atâtea posibilități, atâtea virtualități creatoare și are acum subdomnia libertății ne desvăluie porniri curate către realizarea unui echilibru armonios, între îndatoririle școlărești. Acest tineret poartă însă povara unui greu și trist trecut. Urmele nefastei moșteniri se resimte uneori.

Credem că sa terminat cu această stare nenorocită de lucruri. Avem credința că s'a terminat. Dreptatea cere ca școala să fie de acum deopotrivă la dispoziția tuturor.

Dreptul egal la cultură este și trebuie să fie un drept dela care nu trebuie să ne mai abatem în viitor. Dreptatea cere ca școala să fie organizată pentru nevoile poporului, nu pentru subjugarea minții lui.

Ce este școala nouă?

Trebuie să spunem dela început că școala nouă pentru noi înseamnă școala democratică, școala poporului. Este adevărat că nu se vorbește astăzi de pentru prima oară, nici de școală, nici de școli nici de democrație, dar democrația pe care încercăm să ne întemeiem acum nu a mai fost în trecut. Nu există democrație, în genere democrație în abstract și nici o școală aceiași pentru toate timpurile și toate locurile.

Pentru noi nu este vorba de o democrație politică, întemeiată pe ideea vagă de libertate cetățenească și să ne reamintim că alături de ideea de libertate, trebuie să stea ideea de egalitate.

Libertatea fără egalitate, esre o junglă unde cel tare sugrumă pe cel slab și că democrația politică trebuie să aibă drept suport, democrația economică.

Școala nouă merge pe linia acestui punct de vedere, căutând să facă pe plan cultural ceace alte instituții fac pe planuri de activitate rezervate lor. Ea va lupta pentru democratizarea sectorului rezervat muncii educative. Pe plan economic democrație înseamnă o justă repartizare a bunurilor economice între toți locuitorii. Pe plan cultural trebuie să însemneze aproape acelaș lucru: o justă distribuție a bunurilor culturale, puțința pentru orice cetățean de a-și apropia după puterile lui, cultura, dela cea mai elementară, până la formele ei cele mai înalte, fără a fi oprit dela aceasta nici de privilegiile altora, nici de lipsurile sale materiale. Cât mai mult și mai bine să poată pregăti fiecare ca să potă să dea cât mai mult înapoi societății și semenilor săi. Știința nu poate să fie și nu trebuie să fie nici secretă, nici monopol. O astfel de știință nu e compatibilă cu democrația. Așa cer vremurile și în acest sens treauie să luptăm. În acest scop a luat ființă „Societatea Culturală și pedagogică „Școală nouă,” cu sediul în București.

Și acum un euânt despre principalul mijloc de

acțiune, revista „Școala Nouă”, pe care societate sta la lumină.

Revista, „Școala Nouă”, va fi organul de exprimare și luptă al societății.

Școala nouă trebuie să devie revistă pentru Școala și învățătorimea din România, cruce au fost pentru vremea lor „Revista Generală a Învățământului”, pe vremea lui Haret.

Ea trebuie să fie deschizătoare de drumuri noi, creatoare de curent, temelie adevărată pentru ceace o arată însuși titluri a fi—pentru Școala cea nouă, societatea se cheamă „Școala Nouă” revista se cheamă «Școala nouă». Învățătorii au mai fost și în trecut a-

vangarda ideilor generoase și acum se cuvine să răspundem la chemarea vremii și a poporului ce-l slujesc.

Am depășit faza când învățătorul era considerat ca un apostol vag, nutrit de tendințe vagi, și având nostalgia vieții patriarhale.

Termenul educativ, e un fenomen social și face parte din ansamblul faptelor sociale. Școala are rădăcinile în fapt, în Solul realităților sociale și pregătește pe măsura societății de mâine. Să nu lăsăm ca vremea să treacă peste noi. Școala a servit întotdeauna unui ideal de viață și azi nu se poate pretinde să se retragă în neutralitate.

Situația școlii primare în trecut

Până în veacul trecut nici un Stat nu reușea să a instruit pe toți cetățenii lui este o datorie națională.

Răspândirea culturii în masele populare începe să fie recunoscută ca un principiu de înălțare a existenței naționale abia în veacul XIX. Din aceea unii au spus acestui veac și „veacul educațiunii naționale”.

Din punct de vedere ideal educațiunea maselor a fost visul organelor evului mediu.

Dar idealurile organelor nu pot singure determina schimbările sociale.

Cauzele complexe ale progresului social cer concursul a unor factori, însă lipsa unora poate zădărnici puterea de influență a altora.

Patru veacuri mai în urmă, Luther se mira de nepriceperea importanței educațiunii publice:

„Fiecare oraș e supus la mări cheltuieli în fiscare an pentru construirea de drumuri, ridicarea de metereze, cumpărări de arme și echipări de soldați. Pentru ce nu s'ar cheltui o sumă pentru întreținerea câtorva învățători?”

Proșperitatea unui oraș nu a țârnă de bogățiile lui naturale de soliditatea zărilor lui, de eleganța caselor lui, de abundența armelor și a arselelor lui,

ci siguranța și tăria unui oraș stă mai presus de toate și o bună educație care îl procură cetățenii instruiți cu judecată dreaptă cinstiti și bine educați.”

Au trecut patru veacuri fără ca acestea să fie înțelese.

Abia în urma zdrobirii Germaniei de către Franța la Iena regele Frederick Wilhelm decretază:

„Țara trebuie să câștige prin puterea intelectuală ceace a pierdut în puterea materială.”

Pentru acest scop, este dorința mea, ca tot ce-i posibil, să se facă pentru a se întinde și perfecționa educațiunea poporului.”

Franța a avut meritul de a îi înțeles cea dintâi rolul școlii în dezvoltarea și întărirea națională a unei țări.

Ea este cea dintâi fără care a împins obligativitatea învățământului elementar ca o datorie publică a tuturor locuitorilor.

Se poate critica concepția educativă a statului German care, datorită înșurii acestui popor, s'a organizat sub forma celui mai absolutist și mai reacționar stat din Europa.

Școala germană a uelă perțonălitătea indivizilor pentru a face din ei disciplinați ei statului lor, nu se poate nega, că școala germană a ajuns ceace a voit

Statul; «Fabrică de cetățenii al Statului”.

Acest fapt a înspălmântat Anplia care a impus obligativitatea învățământului dela 5-14 ani și n'a contat nimic ca s'ajungă pe Germania în organizarea regimului ei școlar.

Marea Revoluție deschisese lumii perspective noi; școlile a crescut, producția a sporit, clase noi au în sat în viața publică.

Deci forme noi de viață socială. Lupta pentru trai devine aprigă între indivizii și între State, pentru ca această luptă să fie câștigată este nevoie să se sporească puterea de producție națională.

Pentru ce să se poată spori puterea de producție trebuie să se ridice nivelul intelectual al maselor.

Iată cum s'a ajuns ce din interes de existență Statul să introducă obligativitatea învățământului elementar și gratuitătes lui.

Aceste lucruri s'au petrecut în statele apusene.

La noi, țara pe care anumite interese, ne vreau merca țară „semnamente agricolă” ondolanțele apasului ajung greu și când ajung, nu cad tocmai bine.

Productivitatea solului nostru

nu cere deosebire intelectuală între cel care trage plugul și între cel care-l mână.

Ba mai mult e nevoie chiar ca țaranul să nu știe carte, pentru că anumite contracte să se facă într'un anumit fel, pentru că măsurătoarea să nu fie cunoscută.

Ridicarea nivelului intelectual al maselor țărănești nu numai că nu este necesară dar ar strica pătruni conducătoare formată din latfundieri.

Deci obligația de rețetă, numai pentru că politicienii o găseau că se încadrează în formele noi de viață politică nu obligă cu nimic Statul ca să facă sacrificii pentru luminarea satelor.

Deaceia Statul nu aplică cu toată seriozitatea legea învățământului elementar.

Și cel care trece prin școală și se cheamă „Cu știință de carte” în cele mai multe cazuri nu întrece știința de a se iscăli.

De-abia sub regimul legii de organizare din 1896 se înfrîncează puțin învățământul crescând numărul învățătorilor prin înființarea de școli normale, crescând numărul școlilor și foarte mult numărul copiilor.

Cresterea prea mare a numărului copiilor față de cel a școlilor și învățătorilor mai ales face ca între învățători să pătrundă și multe elemente nedemne. Statul nu se interesează deci de calitatea învățământului pentru că aceasta nu e în interesul păturii conducătoare a lui.

Interesul Statului se vede din aceea că în buget nu sunt prevăzute decât sume ridicole pentru școli pe când în alte state suma alocată e de multe ori mai mare decât sumele multor departamente.

Se poate vedea deasemenea din examinarea acestor bugete că Statul a făcut sacrificii mai multe tot pentru pătura avută și foarte puține pentru gloată.

Deaceia procentul învățământului primar era înainte de războiul trecut de numai 8-10 la sută din populația țării adică 8 și 10 școlari primari la o sută de locuitori.

Statul își recunoaște datoria de a procura învățământul primar în mod egal și gratuit încă dela 1864, dar nu face nimic ca școala și în special școala rurală să fie iubită de sătenii iar copiii să fie atrași la școală nu aduși cu jandarmii.

Este vina Statului că din 1910 se putea formula o soluție ca aceasta de către Inspectoratul Primar: „Pentru a activa funcționarea regulată a școlii, consiliul inspectorilor apreciază autoritatea pe care și-a câștigat-o jandarmia printre sătenii și concursul ce l-ar putea da jandarmii pentru aducerea copiilor la școală.”

De aceea e de părere ca să se ceară autorităților în drept acest concurs până când trimiterea copiilor la școală ar intra în deprinderile sătenilor, așa cum a pătruns în ei datoria de a face serviciul militar.

Era săteanul atât de refractar școlii? Nu!

Statul însă nu și-a îndeplinit datoriile lui față de școală.

Ca local, școlile erau rele sau nu erau de loc.

Ca personal, învățătorii erau puțini și între ei foarte mulți nepregătiți. În jurul lui 25 la sută suplimentari,

Între aceștia erau angajați uneori oameni care n'aveau nimic comun cu învățământul numai „pentru că nu găsea pe altul”.

Pentru acest „Pentru că nu găsea pe altul” s'a întâmplat ca să fie angajat odată chiar un oușcăriaș.

În urma acestor învățători de adunătură se distrugea și local și mobilier dar mai ales se distrugea încrederea în școală.

Aci fără îndolă că nu puteai aduce copilul la școală decât cu jandarmul.

Că cetățeanul nu-l refractar școlii, o dovedește numărul mare al cererilor de a se înființa școli chiar în cele mai lăturalnice cătune și case consimt orice sacrificiu pentru aceasta.

Dar Statul nu răspunde obligațiilor lui decât prin neputința de a face școală sau printr'un supliment prins pe drumuri.

Astfel, cetățeanul nu mai credea în școală.

Și acel învățător are în clasă peste 80 elevi de care nu se poate ocupa și elevul decât să pierdă timpul de pomână la școală mai bine stă de geaba sau face ceva acasă.

Înțelegem până aci că deși învățământul e obligator, egal și gratuit încă din 1904.

Statul nu-l procură decât la puțin și acestora în condițiuni rele și ca local și ca personal didactic și ca distribuție pe clase.

Iată deci după 83 de ani de învățământ „obligatoriu, egal și gratuit” avem atât analfabeți, încă, iată vinovatul și greșelile lui.

Ab'a după 1918, sub presiunea evenimentelor din Rusia, unde analfabetismul se întorcea contra celor care din interes îl menținuseră și adânciseră, abia acum Statul dă impresia sa și ar aminti de obligația din 1864, și dă ceva pentru clădirile de școli.

Se înființase din 1886 „Casa Școlilor” cu rolul de a lucra pentru răspândirea culturii la sate.

Pentru aceasta Statul se obligase să verse 30.000.000 lei. Nu l-a dat, cu toate că munca țaranilor noștri aducea excedente de sute de milioane în visteria Statului.

Situația continuă: școlile sunt puține și rele, învățătorii sunt puțini, elevii sunt mulți, prea

mulți față de numărul învățătorilor care nu sporește în proporția sporirii numărului copiilor.

Se poate pretinde altceva decât analfabetii când în interesele celor ce conduceam Statul acesta se încadrau de minune?

Se poate spune, chiar că Statul are ce-au dorit să aibă cei ce l-au condus.

Asemănătoare unui bumerang situația se răsună, așa cum s'a întâmplat la 1907 când răcoalele s'au născut în județele cu cel mai mulți analfabeti și paradoxal și cele mai bogate sau așa cum ne citează generalul Mart'nof cazul războiului Ruse-Japonez:

E neîndoies, zice generalul Mart'nof, că soldatul rus nu e întrecut în vitejia nici de un adversar cum e japonezul, dar îl este inferior în cultura intelectuală — e vorba de soldatul din timpul țarismului —.

Fiecare soldat japonez știe să citească și să scrie, el citește dar, știe în ce scop se bate.

Din contra soldatul rus nu știe unde și pentru ce mergea. El mergea fără să cugete supunându-se orbeste la comandă.

Și mai departe: Pentru a-și pregăti un soldat bun Rusia trebuie să-și creeze un mediu favorabil dezvoltării lui.

Armata națională actuală nu e ceva independent, despărțit de societate; ea nu e decât expresia exactă a realităților fizice și morale ale poporului său.

După patruzeci de ani Rîsa a dovedit că Totul e posibil dacă masele au nivelul cultural ridicat.

Înălțarea nivelului cultural al maselor e tot așa de necesar ca și ridicarea nivelului economic.

Mai mult: răspândirea cât mai mare a culturii în masele populare sporește capacitatea productivă a întregii nați, iar puterea de rezistență și de prosperitate ale unui Stat nu se ridică atât pe armată cât pe va-

loarea personală a cetățenilor lui.

Acum când ne dăm seama de cauzele analfabetismului la noi și când vrem să lichidăm analfabetismul și urmările lui să nu repetăm trecutul.

Statul să-și amintească contractul ce-l are cu poporul; „Invățământ obligatoriu, egal și gratuit” și să-și pună la punct toate obligațiile ce decurg din acest contract cu orice sacrificii.

Calitatea învățământului nostru depinde felul cum Statul își va îndeplini obligațiile lui față de școală.

Dacă Statul își va îndeplini obligațiile lui calitatea învățământului nostru se va îmbunătăți. Școala va recâștiga încrederea pe care o merită, cetățeanul va înțelege să vină la școală și în câțiva ani numai, am reuși cece n'am reușit în 83 de ani: să lichidăm cu analfabetismul!

Grigoriu Ion.

Revista presei

I. „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, este buletinul în formativ, dela Belgrad, al celor nouă partide comuniste, care, actualmente, apare și în limba română,

Masele populare din țara noastră îl așteaptă cu nerăbdare, el fiind organul de luptă contra imperialiștilor, contra ațățătorilor de război contra tuturor dușmanilor clasei muncitoare de pe pământ.

Luptă în acelaș timp pentru salvarea păcii și libertății popoarelor amenințate și subjugate de către burghezo-capitaliștii anglo-americani, ciracii lor.

Coloanele buletinului cuprinzând articole bogate, ai material documentar asupra luptei ce se duce între forțele democrate și Imperialiste, ațățătoare de rasboiu, scrise de oameni de frunte din conducerea clasei muncitoare din

lume, ca Jdanov, Kardeli, Gorneka, G. Malenkov, J. Duclos, ș. a.

Pentru munca de lămurire a maselor muncitoare, pentru întărirea unității clasei muncitoare pentru acțiunea de demascare a uneltirilor imperialiste, pentru refacerea economică, pentru construirea economiei socialiste, cât și pentru progătirea maselor populare în vederea înființării statelor socialiste, tovarășii, vor găsi în acest buletin, material prețios.

II. „Scântea”, organ central al P.C.R., în treptar politic de mare anvergură, coordonator al celor mai bune aspirații ale poporului român, luptător neobosit al cauzei celor mulți a îndeplinit în acest timp una din cele mai grele misiuni: lămurirea maselor, ridicarea nivelului lor de înțelegere politică și de cultură, oțelirea și mobilizarea lor în lupta grea

împotriva în mentalității reacționare”.

Împotriva falsei democrații și apoi împotriva fascismului și războiului, Scânteia, condusă de cei mai aleși reprezentanți ai clasei muncitoare, a opus 13 ani de apariție ilegală.

În paginile ziarului „Scânteia” s’au oglindit cele mai importante evenimente ale țării noastre în drumul sigur către democratizare.

În paginile ziarului găsim și vom găsi un permanent și bogat material documentar, în legătură cu lupta poporului român contra burghezo-capitalismului intern și extern.

III. „Contemporanul” revista tinerei intelectualități democratice dela noi* cum a numit-o d-l M. Sadoveanu, s’a născut în vremea în care societatea noastră a suferit transformări din punct de vedere al structurii.

A contribuit, alături de celelalte gazete, la lupta ce s’a dus contra curentelor și partidelor reacționare și fasciste din țară și străinătate, dând concurs neprecupețit la înlăturarea piedicelor puse în calea dezvoltării și înfloririi culturale și materiale, a noului stat democrat.

„Contemporanul a chemat și a îndemnat la creație toate elementele progresiste, arătându-le perspectivele largi și vaste posibilități de realizare pe care regimul democratic le deschide inteligenței românești.

Contemporanul a militat pe frontul celei mai înaintate ideologii, demascând diversiunile ideologilor reacționari, încercările lor de a izola pe creatorii de cultură, de popor, de aspirațiile, munca, lupta, de viața poporului nostru”.

Aflându-ne în plin proces de desăvârșire a democrației populare, la care contribuesc înirgile mase de muncitori și țărani, contemporanul își ia ca sarcină mobilizarea tuturor forțelor sale, pentru ca mișcarea culturală să fie în pas cu vremea.

Publicul românesc, va cunoaște, prin această revistă, problemele și realizările din țările vecine, U. R. S. S. Jugoslavia, Ceho-slovacia, Bulgaria, Polonia și Ungaria, țări cu conducerea democratică, precum și mișcările progresiste din celelalte țări ale globului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

V. Cimpoia.

Despre pedagogia în U. R. S. S.

Înainte de a face lectura acestei cărți avem credința că nu cunoștem aproape nimic din Istoria Pedagogiei sau Pedagogia vecinilor noștri dela răsarit. Pe măsură însă ce înaintăm în miezul conținutului ei, vedeam că lucrurile nu stau tocmai așa. Cunoșteam ceva, însă cunoștințele mele erau disperate. Așa că lucru poate să se întâmple și cu alți cititori ai acestei interesante lucrări. Meritul cel mare al autorului cărții de față este tocmai acela de a ne fi dat în circa 200 pagini, tocmai ceace noi trebuie să știm despre pedagogia U.R.S.S. Și așa de bine sunt încheiate chestiunile ce le tratează încât, cu ajutorul pușinelor cunoștințe ce le avem despre pedagogia rusă, ne putem face la terminarea lecturii o idee clară despre problemele care o frământă.

În adevăr, după ce autorul tratează despre „Obiectul și izvoarele pedagogiei Sovietice” și „Școala

și cugetarea pedagogiei din Rusia dealungul vremurilor” trece la „Telul educației Sovietice”. Nici nu se putea o mai justă tratare a subiectului acestei cărți căci era necesar să vedem mai întâi care sunt temelurile pedagogiei Sovietice—materialismul diabolic și un profund umanism—pentru ca din capitolul II să tracem concluzia că pedagogia Sovietică nu face „tabula rusă” din pedagogia societății care i-a premers. Ea a luat de aici tot ce a fost progresist. Și în sfârșit trecând la capitolul III vom vedea că marii dascăli ai omenirii: Marx, Engels, Lenin, Stalin au un cuvânt greu de spus în pedagogia sovietică. Și urmarea am văzut-o și o vedem: principiile acestei pedagogii a scos la iveală noul an sovietic care și-a apărat Patria de năvala hitleristă și au salvat însăși civilizația omenirii.

N. A. Mihailă.

Lucări urgente ce trebuie înaintate inspectoratului școlar Dâmbovița, privind opera de culturalizare și alfabetizare.

1) O copie de pe pr. verbal de constituirea comitetelor de colaborare a muncii culturale la sate.

2) O situație numerică a neștiitorilor de carte pe vârste sexe și cicluri, cuprinzând rubricile 16—20 ani, 20—30 ani, și 30—40, ani.

Ciclul I îl formează analfabeții și cei ce au terminat o clasă primară.

Ciclul II îl formează cei ce n'au terminat 2, 3 sau 4 cl. primare.

În situație se vor înscie în rubrici separate (pe sexe) categoriile de mai sus, adică separat analfabeții cei cu 1 clasă, cu 2, 3 și 4 cl. neterninate.

3) O situație numerică a „Școlilor de car-

te” ce au luat ființă pe lângă școala primară, arătând numărul, înscrișilor (pe cicluri, vârste și sexe) numărul învățătorilor, prof., etc. ce predau la aceste cursuri.

4) Idem o situație a „Școalelor de carte” ce au luat ființă în întreprinderi.

5) idem „școală de carte” din instituție.

6) O situație numerică lunară (se trimite odată cu raportul lunar) de inspecțiile făcute la „școala de carte” de diferite organe de control și calificativ al dat.

Dat fiind lipsa mijloacelor de publicitate ale Inspectoratului Școlar, ne facem un punct de onoare a insista ca tov. directori să execute urgent dispozițiunile de mai sus ce au caracter de ordin.

V. G.

**De sărbătorile Crăciunului și de Anul Nou,
Sindicatul învățărilor urează tuturilor
ce trudesce pe ogoare, în uzine
și în școli viață lungă, cu
sănătate și progrese.**

Tip. „IOAN HELIADE RADULESCU“
— TARGOVISTE —

BCU Cluj / Central University Library Cluj

D-sale

D. Inv.

Com.

Jud. Dâmbovița